

FOLK OG LAND

NR. 19 — 10. ARGANG

LØRDAG 3. JUNI 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

Undtagelsestilstanden i september 1941

De tyske tiltak ble satt iverk av Heydrich og uten Quislings vitende
Nasjonal Samlings fører beklaget seg sterkt til Hitler

LO's ledelse saboterte samarbeidet med minister Meidell og søkte dekning gjennom et godt samarbeide med Kaspar i den tyske Sozialabteilung

forklarte ham, hvorfor en så sterkt nervøs stemning også behersket Trondheim. For å bidra til å skape ro og hindre alt som kunne gjøre også Trondheim til stedet for blodige oppgjør, bad jeg ham skrive noen beroligende ord. Jeg vet, at de ord han neste dag offentliggjorde i Trondheimspressen var til glede for mange, men selv hadde jeg ikke anledning til å lese dem, jeg var allerede på veien sørover da avisene kom.

*

Det var en dyster uke Oslo opplevet under undtagelsestilstanden disse septemberdagene. Dagen etter min tilbakekomst traff jeg Birger Meidell og spurte ham, om han kunne gi noen forklaring på hva som faktisk foregikk. Men Meidell kunne ingen forklaring gi. Han nevnte, at det var brutt ut en melkestreik ved en del verksteder, men at ingen hadde ansett den for å være av noen alvorlig karakter. Så hadde plutselig tyskerne slått til, hårdt og lynsnart. Landsorganisasjonen hadde fått en ny ledelse, også Arbeidsgiverforeringen (og vistnok også Håndverkerforbundet) var samtidig kommet i støpsle, de hadde skiftet formenn og i Arbeidsgiverforeringen var A. J. Lippestad kommet inn som kommissa-

(Forts. side 2)

Minister Meidell ble selv et offer for den tyske aksjon

Det var Heydrich som utøvte makten i Oslo under undtagelsestilstanden

oversikt, jeg hadde i oppdrag å utarbeide over Russlands forhold til Europa og spesielt til Norden. Det ga meg samtidig anledning til rypejakt, og en eftermiddag da jeg lykkelig vendte tilbake til hotellet med sekken full av ryper, meddelte min vert meg, at det etter hva han hadde hørt skulle være erklært undtagelsestilstand i Oslo. En rekke mennesker skulle være skutt og situasjonen høyst alvorlig. Telefonforbindelsen med Oslo var brutt og ingen faktiske nyheter var å få. Jeg bestemte meg til straks å kjøre opp til Trondheim for der å bli ordentlig orientert om hva som hadde hendt.

I Trondheim oppsøkte jeg først min gamle venn, daværende fylkesmann Prytz, som bare kunne bekrefte at det var erklært undtagelsestilstand og at mennesker var skutt i Oslo. De mange og usikre ryktene som løp skapte også i Trondheim en nervøs stemning. Jeg spurte ham, om han mente det kunne være av betydning om jeg fikk min gamle slektning biskop Støren til å offentliggjøre noen beroligende ord. Han hadde stor autoritet i Trøndelag. Prytz svarte, at han med glede ville se en slik uttalelse, og jeg gikk til biskopen og satte ham såvidt mulig inn i den situasjonen som forelå og

Storbritannia på avgrunnens rand

Politikernes rasepolitikk i praksis

Slik skriver de farvede på vegger og gjerder midt i tykkeste London

Begeistringen for de svarte i og fra Afrika er fremdeles stor og omfattende i kongeriket Norge. Og delvis kan en vel si at begeistringen er gjensidig. «Afrika-Post» meddeler iallfall at FN's store ideal i Kongo etter at Lumumba falt på sine gjerninger, herr president Kasavubu har uttalt seg som følger:

«I fremtiden vil farvede i Kongo ikke være et produkt av hvite fedre og svarte kvinner, men av svarte fedre og hvite kvinner. Det er ingen forbrytelse å skjenne hvite kvinner —

En reporter i Kongo beretter også at de svarte soldatbatter i Kongo lot skrive ut til seg «rekvisisjonssedler på hvite kvinner».

Sett fra en negers standpunkt må vel dette være noe perverse tilbøyeligheter, men på den annen side er det jo ikke bare i Kongo, eller i Afrika for den saks skyld, at de svarte viser stor begeistring for hvite kvinner. Det er som kjent dette som også ligger bak praktisk talt alle de tilfeller en kjenner fra USA om lynching av negere.

Før krigen var som kjent dette med negerproblemet et spesielt amerikansk problem, som ikke berørte Europa. Men også på dette område har det skjedd store og skjebnesvangre forandringer etter verdenskrigen. For i og med at Europa har mistet sin posisjon som ledende verdensmakt både på det materielle og kulturelle område, har europeiske stater og europeiske mennesker også mistet sin stolthet og sin selvhev-

delsestrang. En lytter så altfor gjerne til de falske demokratiske guder som forkynner at menneskene er det alle kan se de ikke er: like. Slik en har gjort svart til hvitt og omvendt i denne krigen, slik hevder en også at svart er likt hvitt når det gjelder mennesker.

*

I Norge er en fremdeles bare kommet et stykke på forfallets vei. Så å si alle forstår instinktivt at forskjelligfarvede raser ikke bør blande seg, selv om en teoretisk sett fastholder dette tøvet med at alle raser er like. Men en kan tydelig merke at det begynner å frynse seg opp i periferien. Og går en til det kjære England, så har en der fått problemet med de farvede

(Forts. side 8)

Som underskrift til denne tegning setter en engelsk avis: «Den fyren der inne begynner å bli temmelig arrogant. Han spurte meg hvorfor jeg ikke arbeidet slik som hvite menn gjorde».

Undtagelsestilstanden 1941 —

(Forts. fra s. 1).

risk leder. I de samme dagene skulle han også komme til å avløse Birger Meidell i Sosialdepartementet, og da samtidig Landsorganisasjonen ble underordnet ham, var dermed skapt en ny, enhetlig ledelse innenfor arbeidslivet. Også forøvrig var store inngrep foretatt i bedriftslivets ledelse. Henrettelser og de hårde dommene over de faglige tillitsmennene og de omfattende inngrepene viste hvor hardt tyskerne gikk frem.

Det var ytterst vanskelig å orientere seg raskt i den situasjon som plutselig hadde inntrått. Jeg ba Quisling gi meg en forklaring på hva som var foregått og hva årsaken var til at der ble brukt slike voldsomme midler. Men heller ikke han kunne gi meg noen tilfredsstillende forklaring. Hans oppfatning var, at det hele måtte henge sammen med en endring i krigssituasjonen, slik det jo også faktisk var tilfelle. Han hadde hørt, at en av de «mer største» fra Berlin skulle ha vært i Oslo og tatt ledelsen, men selv hadde han ikke truffet vedkommende og han var ytterst interessert i å få vite hvem det eventuelt hadde vært. Han sa meg skulle rede på det.

Men først da jeg i november var en tur i Danmark fikk jeg ved et rent tilfelle rede på saken gjennom en av mine danske venner. Han fortalte, at Heydrich, en av de tyske sikkerhetspolitisk sjerer og senere drept i Tsjekkoslovakiet, hvor han hadde etterfulgt von Neurath som riksprotektor for protektoratet Böhmen-Mähren, i september hadde vært på jakt i Danmark. Her hadde han plutselig avbrutt sitt opphold og hadde fløyet til Norge. Under undtagelsestilstandens dager oppholdt han seg i Oslo. Dette fikk jeg senere også bekreftet fra tysk hold. Det er således neppe noen tvil om, at det var Heydrich som utøvte makten og var den bestemmende i de dagene. De videre undersøkelser viste, at Terboven hadde gitt Heydrich det inntrykk, at Quisling var syk og derfor ikke kunde treffes. Og så langt jeg kunde bringe klarhet i forholdet, kom jeg til det resultat, at den eneste mann innen NS-ledelsen som Heydrich hadde vært i kontakt med, var den daværende chefen for Innenriksdepartementet Hagelin. Quisling hadde rett i at en av «de

store» fra Berlin hadde vært i Oslo, men selv var han holdt helt utenfor disse forhandlingene, som forøvrig kom til å ramme ham selv og som avsluttet hans chefstid i Sosialdepartementet.

Da jeg etter mitt besøk i Danmark informerte Quisling, svarte han, at det ikke forbauset ham at Terboven hadde neglisjert ham. Han betraktet jo ikke Terboven hverken som sin eller Norges venn. Han hadde på det tidspunkt også gjort direkte henvendelser til Hitler og pekt på, at etter hans mening styrte og stelte Terboven selv på et slikt sett at man sluttelig måtte gripe til slike voldsomme midler som under undtagelsestilstandens dager. Quisling mente, at hans henvendelse hadde båret frukt, idet lederen av Sozialabteilung, Kaspar, var trukket tilbake og inntil videre ikke erstattet med noen ny mann.

*

Det har jo senere vært fremlagt endel opplysninger om både årsaker og virkninger. Den storpolitiske bakgrunnen synes å ha vært den situasjonen som oppsto etter at krigen mellom Tyskland og Russland var brutt ut. Den medførte, at alle kommunistisk orienterte krefter, som inntil da hadde inntatt en relativt forsonlig holdning overfor Tyskland, nu gikk helt og fullt sammen med de sosialdemokratiske motstandskreftene. Samtidig ble enhetsfronten mot tyskerne fastere, etter at Winston Churchill klart og utvetydig hadde stillet England på Russlands side. Den motstand som i Norge ytret seg innen Landsorganisasjonen ble fastere, og tyskerne kunde ta urolighetene på arbeidsplassene under «melkestreiken» som uttrykk for større aktivitet i motstanden. Det egenartede forhold bestod, at Landsorganisasjonens ledelse mest mulig neglisjerte Sosialdepartementets sjef Birger Meidell, mens den søkte deknning gjennom et godt samarbeide med Kaspar i Sozialabteilung, som selv stadig befant seg i en stille konflikt med Meidell.

Først etter at undtagelsestilstanden var forbi, så man, at de inngrep som tyskerne hadde foretatt i Sosialdepartementet, hvor Meidell ble entlediget, i Arbeidsgiverforeringen og i Landsorganisasjonen medførte, at alle disse tre institusjoner faktisk ble samlet under den nye sosialministeren Lippestads ledelse. Man kan tenke seg den mulighet, at Kaspar ble fjernet just fordi han hadde klart å

etablere et så godt samarbeide med Landsorganisasjonen, hvis formann var Elias Volan, men hvis dyktigste kraft og egentlige forhandler med tyskerne var Viggo Hansteen. Tyskerne — som ofte var særdeles vel informerte om personer og som allerede ved sin ankomst til Norge hadde lister med over «mistenkelige» personer — kjente jo vel til Hansteens kommunistiske fortid. De festet seg kanskje mindre ved, at hans parti-medlemskap vistnok først hadde opphørt under vinterkrigen 1939, mer ved den i og for seg ubetydelige detalj at han under et Russlandsopphold var blitt utnevnt til «æresoberst» eller noe liknende i et russisk regiment. Det er vel også sannsynlig at Viggo Hansteen selv forsto hvor risikabelt det var for ham å være Landsorganisasjonens representant overfor Sozialabteilung og Volans nærmeste rådgiver. Men selvfølgelig kom undtagelsestilstanden for disse menn like overraskende som for alle andre.

*

Det var selvfølgelig forbausende å få vite, at Hagelin var trukket inn i tysernes forhandlinger — vel for å orientere dem — og at han intet hadde meddelt Quisling herom. Selv forsvarte han seg med, at han fra tysk side hadde ordre om under ingen omstendigheter å nevne et ord med hvem eller om hva han hadde forhandlet. Og så som Hagelin bedre enn noen annen nordmann kjente tyskerne og visste hva han kunde risikere, innså han, at det tross alt var best å holde munn.

Hagelin var, av årsaker som ikke mange forstod, blitt nestfører innen NS og det var da ikke mulig å si, at det var en loyal holdning han tok overfor Quisling som partiets fører. Men man kunde likevel forstå og godta hans forklaring, han forsto vel hvilken fare som truet ham. Man kunde forundres over, at Terboven hadde valgt nettopp Hagelin som eksponent for de norske kreftene. Men Hagelins posisjon var overhodet egenartet og kanskje skulde en offentliggjørelse av hans rettssaksforhandlinger kunne gi mange, også av oss som dengang arbeidet så å si i sentrum, uventede innblikk. Høsten 1941 hadde han ennå en meget sterk posisjon innen tyske kretser og stod — i motsetning til Quisling — på meget god fot med Terboven. Dessuten var han, som nevnt, partiets nestfører og som sjef for Innenriksdepartementet samtidig høyeste sjef for det Direktorat for arbeiderorganisasjonene, som forsøksvis hadde skullet over-

Frontkjemperbarnas poliser i IDUN

Kommentar til Eidsivatings dom

Av Alexander Lange

Hvis man ikke skal bruke en trist og injurierende diagnose — er det vanskelig med et u-opprørt sinn å lese og forstå Eidsivating Lagmannsretts dom: annulleringen av små poliser til fordel for fallne frontkjemperes barn. Eidsivatings bedømmelse av loven og sakens bevisligheter kan leses på annet sted i dette nummer av Folk og Land.

Saken gjelder at det under okkupasjonen med Frontkjemperkontoret som mellomledd — etter vedkommendes død — for frivillig innkomne midler, — som for en del stammet fra ikke NS-hold ble tegnet utstyrsforsikringer på kr. 2.000.— hos IDUN for falne forsørgeres dengang små barn og forfalne til utbetaling ved barnets 18-årsalder! Idun gjorde ingen innsigelse ved tegningen eller ved frigjøringen. Selskapet nekter å stå ved avtalen og henviser til Staten ved Justisdepartementet og dettes avlegger Erstatningsdirektoratet som «hentet» hos selskapet de godtroende og under enhver omstendighet uskyldige frontkjemperbarns tilkommende, fullt innbetalte poliser — tilsammen ca. kr. 200.000.—. Iduns administrerende direktør nu — Kaare Weider — gjorde Eidsivating

ta samarbeidet bl. a. med Landsorganisasjonen, da dette ikke lot seg ordne tilfredsstillende under Birger Meidells sjefstid i Sosialdepartementet. Eller kanskje retttere: da både Sozialabteilung og Landsorganisasjonen saboterte samarbeidet med Meidell. Det tør vel være, at Terboven under disse omstendigheter hadde en liten personlig glede av å holde både Quisling og sosialministeren Meidell utenfor disposisjonene. Han kunde jo også si, med en viss rett, at Hagelin var den nærmeste mann i saken. Det er vel heller ikke urimelig her å vende tilbake til en vanlig og utbredt oppfatning, nemlig den, at de tyske myndigheter (stats- og parti-myndigheter) betraktet Hagelin så å si som en tysk partiambassadør hos det norske partiet. Det kom under de senere rettsakene frem, at Hagelin innen han kom til Norge i 1939 hadde «innrettet seg» som Nasjonal Samlings representant i Tyskland. Men mange erfaringer sier en, at han samtidig i Norge når det passet kunde opptre som NSDAP's representant der. At det var et uheldig valg når Terboven trakk ham inn som norsk representant, kan man neppe se bort fra. Hagelin hadde

ting oppmerksom på at IDUN ikke vilde hevde at disse forsikringsavtaler var inngått under tvang.

*

To av Iduns funksjonærer vitnet at en funksjonær i Idun som var NS hadde formidlet forsikringene. Dette inspirerer formodentlig Eidsivating til disse ord: «Det tilføyes at til tross for at Iduns vedkommende må ha vært fullt klar over sammenhengen og formålet med polisene, da de ble tegnet, finnes det etter det som er opplyst om selskapets vanskelige situasjon da tegningen skjedde, — ikke noe grunnlag for å bebreide selskapet at ikke tegningen ble avvist». Hvis ikke retten hermed mener at tegningen er i orden, er uttalselsen dunkel for oss, kfr. direktørens utsagn om at det ikke forelå tvang. Iduns funksjonærer vitnet nemlig under saken at selskapet hadde nek- tet å tegne forsikringer på frontkjemperne. Retten hadde da kunnet gå ut fra at når Idun ikke refuserte frontkjemperbarna var det fordi Idun den gang fant forsikringene lovlige og aktverdige (hva lovlige handlinger ikke alltid er...).

For den som har søkt å studere saken ut fra det i retten opplyste og ut fra Norske Lovs sentrale bestemmelse i 5—1—2 om at avtaler og kontrakter «ved hvad Navn det nævnis kand, som ikke er imod Loven, eller Ærbarhed, skulle holdis i alle deris Ord og Puncter, saasom de indgangne ere» — finnes dommens kjernesetninger eien- dommelige og desorienterte. Man spør seg uvilkårlig: Hva ville professorene Gjelsvik og Skeie sagt til nedenstående «dømming»:

«Det finnes ikke tvilsomt at Frontkjemperkontoret var en ulovlig organisasjon og at de omhandlede poliser ble tegnet av kontoret som et ledd i kontorets rettsstridige virksomhet til fordel for fienden, uten at det for så vidt kan ha avgjørende betydning hvorledes midlene er bragt til veie, eller om de har vært holdt på særskilt konto».

*

Altså: er en organisasjon stemplet på denne måte som ulovlig eller rettsstridig, kan ikke noe av det man gjør bli lovlig — selvom det er aktverdig! Denne lære er etter min oppfatning samfunnsfiendtlig og farlig, fordi den ikke stimulerer folk som er stemplet som ulovlige, ja som kriminelle, til å gjøre gode gjerninger og til å styrke dem i edle forsett.

Forts. side 7

Forts. side 3

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ungdommens veileder

Vi har fått oss oversendt en pussig lederartikkel i «Norsk Skuleblad», et åndsprodukt som er høyst karakteristisk for den begrepsforvirring og den forløyethet som kjennetegner etterkrigstiden.

Nå er det naturligvis slik at man kan vente seg det utrolige nettopp fra det hold bladet representerer, og at folk flest er oppmerksom på dette, men det kan likevel ha sin verdi å beskjefte seg litt nærmere med bladets betraktninger omkring lærernes oppgave som ungdommens veiledere.

Bladet tar sitt utgangspunkt i den kritikk som fra flere hold er reist mot den orientering om samtiden og den historiske utvikling i dette århundre som skolen gir, og sier seg også enig i denne kritikk. En skulde altså ha grunn til å tro at disse ungdommens veiledere endelig hadde besinnet seg, at de endelig hadde bestemt seg for å forlate hetsens vei og søke sannhetens og rettferdighetens i undervisningen.

Desto større grunn til å forferdes er det når en så videre leser at det lærerbladet vil det er mere hets, mere forherligelse av blodige og folkerettstridig gjerninger!

En skulde ikke tro at det var mulig for noenlunde orienterte mennesker, og det burde vel redaksjonen i dette framifrå bladet bestå av, å kunne hevde at «ikke minst vårt folk» gjennom verdenskrigens år fikk en ekstra «lærdom om vold og brutalitet uten sidestykke, om sult, mangel og elendighet, om rettløshet og lovløshet». Men slik historieskrivning presteres det altså i et land som allverden vet slapp billigst av de direkte impliserte, et land som bare rent periferisk ble berørt av den krig som la mesteparten av Europa øde! I første rekke takket være Nasjonal Samlings innsats.

Vi tenker med gru på hvorledes et slikt folk skal ha chance til å overleve hvis det virkelig møter den krigens gru en sammenblander med de sørgelige, men dog stort sett bare enkeltstående personlig tragedier under den tyske okkupasjon 1940—1945.

Men på ett punkt har bladet selvsagt rett, uten selv å oppfatte det. Det er riktig at vi under okkupasjonen fikk se prøver på brutalitet og lovløshet. Den ble demonstrert av britiske agenter, sabotører og lønnmordere som igjen utløste hårde og beklagelige tyske mottiltak. For slik er den onde sirkel.

Istedenfor å advare mot denne ulovlige krig, mot dette tilbakefall til barbariet, som med en ny og annen okkupant kan føre til undergang for hele folket, så finner bladet betingningene om disse mørkets heltegneringer «karakterbyggende». Og det tilføyer at «det ville være en utilgivelig forsømmelse om skolen ikke utnyttet dette stoffet i sin gjerning».

Bladet kan ta det med ro. Det store flertall av lærere og lærerinner i dette land forsømmer såvisst ikke hetsen og historieforfalskningen, ofte fordi de ikke bedre vet, men også ofte fordi en klikk av åndsterrorister svinger svøpen over ryggen på de andre. Og hvem vil risikere å si den sannhet som uvegerlig skaffer en etiketten «nynazist» eller det som verre er? Da er det bedre å tie og tute med ulvene, de som forveksler «læreraksjonens» kamp mot en politisk motstander med patriotisk innsats.

Men disse lærere som i bøker og i undervisning fortsetter hetsen mot Vidkun Quisling og det Nasjonal Samling som allerede dengang så så langt som til situasjonen av idag, de har gått i en god skole, i likhet med så mange i dette land. I Englands skole for hyklere og historieforfalskere. Et gammelt engelsk ordtak sier jo nemlig «Give the dog a bad name — then hang him» og det har en

Frontkjemperbarnas penger -

Eidsivating: Frontkjemperkontoret rettsstridig, derfor er polisene til frontkjemperbarna ugyldige

Vi gjengir ordrett fra Eidsivating lagmannsretts dom i saken om frontkjemperbarnas penger:

Lagmannsretten er kommet til samme resultat som byretten og er enig i vesentlige deler av dens begrunnelse.

Det finnes ikke tvilsomt at Frontkjemperkontoret var en ulovlig organisasjon og at de omhandlede politiser ble tegnet av kontoret som et ledd i kontorets rettsstridige virksomhet til fordel for fienden, uten at det for så vidt kan ha avgjørende betydning hvorledes midlene er brakt til veie, eller om de har vært holdt på særskilt konto.

En viss tvil har det voldt, hvorvidt konsekvensen av dette er at det overhodet ikke er oppstått noen rettslig forpliktelse for Idun i forhold til dem som etter polisens tekst fremtrer som forsikrede. Retten har stilt seg spørsmålet om det ikke hadde vært riktigst om saken i tilfelle hadde vært fremmet som et inndragingssøksmål mot frontkjempernes etterlatte i henhold til de spesielle bestemmelser i landssviklovgivningen.

Retten er likevel blitt stående ved at det er riktig å se det slik at de politiser Idun i de omhandlede tilfelle har utferdiget ikke medfører noen rettslig forpliktelse i forhold til dem polisene lyder på. En har lagt til grunn at polisene er oversendt de «forsikrede» representanter fra Frontkjemperkontoret, og at disse må ha vært klar over hvem polisene kom fra og at det var støtte spesielt til etterlatte etter frontkjemperne det her gjald. Noen velgrunnet god tro kan det da ikke være tale om, selv om mottagerne måtte ha hatt den oppfatning at polisene ville stå seg også under normale forhold til tross for bakgrunnen. Hvorvidt en velgrunnet god tro kunne ha hatt betydning om den hadde foreligget, er det ikke nødvendig å komme inn på.

Det finnes ikke noe grunnlag for å anta at selskapet etter frigjøringen ved passivitet eller på annen måte har påtatt seg noen forpliktelse overfor dem polisene lyder på.

Det tilføyes at til tross for at Iduns vedkommende må ha vært fullt klar over sammenhengen og formålet med polisene, da de ble tegnet, finnes det, etter det som er opplyst om selskapets vanskelige situasjon da tegningen

handlet trofast etter i dette land med ungdommens veiledere i spissen.

skjedde, ikke noe grunnlag for å bebreide selskapet at ikke tegningen ble avvist.

Etter resultatet i hovedsøksmålet vil Staten ved Justisdepartementet bli frifunnet i regresssøksmålet.

En er enig i byrettens avgjørelse også når det gjelder omkostningsspørsmålet. Under hensyn til de tvil saken har voldt og til at den har en viss prinsipiell side, finnes saksomkostninger heller ikke å burde tilkjennes Idun for lagmannsretten, jfr. Tl. § 180, 1. ledd i. f.

Det kan ikke bli spørsmål om å tilkjenne Staten omkostninger i regresssøksmålet, som ville ha vært unngått om ikke Staten hadde inntatt et standpunkt, som hverken finnes rimelig eller berettiget, jfr. Tl. § 180, 1. og 2. ledd, sammenholdt med § 172, 2. ledd.

Dommen er enstemmig.

DOMSSLUTNING:
Livsforsikringsselskapet Idun frifinnes i hovedsøksmålet.

Forbundets årsmøte

vil antagelig bli holdt i Oslo lørdag 19. august. En ber tiltsmennene rundt omkring i fylkene å sørge for valg av utsendinger, og også andre medlemmer som vil delta er naturligvis hjertelig velkommen. Det skulde jo være en bra tid å reise på, og Forbundets møter pleier å være hyggelige sammenkomster, hvor en kan treffe gamle kjenninger og kampefeller. Det blir også en siste sjanse til å drøfte stortingsvalget i september.

I samme forbindelse minner vi om at kontingenten for 1961 må være betalt for å kunne delta på årsmøtet. Det er svært mange som står til rest med kontingenten i år. Vær så snild å ordne saken snarest! Sekretæren.

Bøker

Ibsens samlede verker, Frødings samlede verker og annen verdifull litteratur fåes kjøpt billig ved henvendelse til Oslotelefon 46 71 43.

Vi innkaller til møte for Buskerud og omland i hotell Central, Drammen, lørdag 17. juni kl. 16 (4).

Anders Hafskjold: Orientering.

Stortingsvalget.

Alexander Lange: Lyspunkter i tiden.

Karl Holter: Underholdning m. v.

Eventuellt. Fritt ord.

Vi lever i en avgjørende tid!

Alle må møte!

Staten ved Justisdepartementet frifinnes i regresssøksmålet.

Saksomkostninger tilkjennes ikke.

Erling Rikheim, Reidar Dick Henriksen, T. B. Njaa.

Kommentar —

Forts. fra s. 2

Det er merkelig at det såkalte ulovlige Quislingstyres pengelån og ca. 92 lover og anordninger ble kjent gyldige etter frigjøringen.

Desuten er det ikke rettsstridig bistand til fienden at de falnes barn langsommelig tid etter deres fedres død og etter den tyske okkupasjons opphør, — får en liten sosialforsikring på kr. 2.000.—.

Det er ikke frontkjemperkontorets antatte rettsstridighet, men forsikringstegnningens karakter av omsorg for vergeløse og uskyldige og dens dermed opplagte rettmessighet som er det avgjørende! Selv den ondeste person må vite at han kan gjøre noe godt som kan stå for alle retter! En juridisk onkel av meg i Kristiansand sa at hvis ikke juss er rimelig, sunn fornuft så er den bare noe følt noe!

— Det sees av dommen at retten har vært i tvil. Denne tvil har vært av platonisk natur — som man ser — og ikke vist seg vis av vis de små i samfundet, de som trenger rettens vern.

Er «demokratiet» slik?

Når hverken denne sørgelige sak eller dommen er referert i pressen så skyldes dette utvilsomt at her foreligger noe som den herskende klikk ikke offentlig ønsker omtalt. Denne politisegning er selvsagt ingen rettsstridig bistand til fienden! Annulleringen er et symptom på hjeroteløshet og visse bistand til vår sivilisasjons død.

Vi er underrettet om at på patriotisk motstandshold, hvor mange forlengst er våknet opp fra det store sinne og tilsvarende rettsbevisstløshet, har ovenstående framferd mot falnes barn vakt en ubehagelig oppsikt. Det har gaven vårt krav på revisjon av rettsoppgjøret.

A. L.

FORBUNDET

Nürnberg-prossesen

Churchills angrepsplan mot Norge, som ikke ble behandlet i Nürnberg

II.

Hva russenes habilitet som dommere i Nürnberg etter de opptrukne punkter jeg nevnte i forrige artikkel angår, skulle det ikke være nødvendig å gå nærmere inn på. Men jeg skulle ha lyst til å nevne en artikkel i Farmand av 2/10.—48. Artikkelen var av dr. jur. G. Astrup Hoel, og handler om Churchills skyld i vår ulykke, da Norge ble trukket inn i krigen. Det kan være et godt supplement til den før nevnte bok av Montgomery Belgion. Jeg skal fatte meg kort og skal for det meste referere hva Churchill selv skriver i sin bok. Artikkelforfatteren trekker fram de fleste argumenter fra Churchills bok «The Gathering Storm», utkommet omtrent samtidig med at han ble tiljublet av folkemassen i Oslo.

Dr. Churchills bok er interessant og instruktiv lesning for enhver som måtte tro på legenden om de alliertes «høy sinnede hjelp» mot det «tyske overfall». Jfr. bl. a. den bekjente proklamasjon av 7/6 1940.

Dr. Churchill skriver i sin bok følgende:

1. Umiddelbart etter sin tiltrædelse som First Lord of the Admiralty 3 sept 1939 gikk han i gang med sine forsøk på å finne «a way of attacking Germany by naval means» s. 363. Allerede 7. sept beordret han planlegging av operasjon «Catarine», hvis formål var å forsere en vei i Østersjøen, bl. a. for å avskjære den tyske malmtransport, og for å få bragt de skandinaviske stater over på engelsk side. Se utkast av 12. sept. 1939, side 551.

2. Den 19. sept. 1939 la han

fram for regjeringen planen om å legge miner i norske farvann, og innenfor territorialgrensen, og gav First Sea Lord, instruksjoner om å forberede denne aksjon. Se videre memorandumet av 29. sept. til regjeringen, og instruksjonen til Assistant Chief of Naval Staff av samme datum, side 421—24.

3. Under de finsk-russiske forhandlinger i okt. 1939 tok Churchill parti for russerne, s. 587. (Her kan det være på sin plass å minne om Reynauds memoarer, der han skriver om at Vestmaktene hadde gitt Russland frie hender med de baltiske stater, men at paktens strandet på at Russland ikke fikk frie hender med Finland. Men senere var Vestmaktene villige til også å la Russland få sin vilje her, men akkurat i dette moment kom den tysk-russiske pakt og kullkastet planen).

Da det etter krigsutbruddet kom en stemningsbølge til gunst for Finland, og i denne forbindelse planen om hjepeaksjon over Norge og Sverige, hilste han dette med glede, da dette ville fremme det særlige formål, å komme Tyskland til livs. Se side 430. Hvis Narvik kunne fåes som en alliert base for hjelp til Finland, så kunne også denne brukes mot Tysklands skipsfart.

Denne påtenkte aksjon var først betinget av norsk og svensk samtykke, men 12. mars ble det besluttet å foreta landsettinger i Narvik, Trondheim, Bergen og Stavanger. S. 453.

Side 430 sier han: «Laying successively a series of small minefields in Norwegian territorial waters at two or three suitable points on the coast». Side 432 sier han: «at i dette tilfelle vilde krigen spredd seg til Norge og Sverige. Med vår styrke til sjøs er det ingen grunn for, hvorfor franske og britiske styrker ikke skulle møte tyske på skandinavisk grunn. Skulle Tyskland gå til angrep på

Forts. side 7

Narvik etter å være «hjulpel» av Churchill med artilleribeskytning

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Mandel, Reynaud og Campinchi

Ikke efter beregning

Han venter avvekslende i hotellhallen og på sitt værelse på telefonen fra Rabat. Han går ikke ut av huset mere fordi denne samtale — den virkelig avgjørende samtale — kan komme hvert øyeblikk — — Nå er det sent på ettermiddagen, det kan ikke vare lenge, for engelskmennene kommer i fly og da lander man jo ikke gjerne i mørket — —

Plutselig står en herre ved siden av ham: «Herr Mandel —»

«Ja! Telefon —?» sier Mandel.

«Nei, min herre, men politiet. Jeg ber Dem følge med meg uten å vekke oppsikt — —»

«Men dette er umulig, det er en skandale — —!»

«For å beskytte Dem selv, Monsieur Mandel, bare i Deres egen interesse!» sier politimannen meget høflig. «Myndighetene finner det tvingende nødvendig å beskytte Dem mot fornærmelser, som man har planlagt mot Dem.»

«Men hvem da? Jeg har jo ikke en fiende her — —»

«Befolkningen er opphisset over Deres tilsynekomst her, Monsieur Mandel, De fikk jo en prøve på det igår. Altså, vær så snild å følge meg, Deres saker er allerede i bilen.»

Dermed skyver politimannen Mandel raskt og bestemt ut av hotellhallen og i neste øyeblikk sitter de allerede i bilen som kjører bortover Boulevard des 4 Zouaves og mot havnen. «Til skibet?» spør Mandel noe beklemt.

«Ganske riktig, til «Massilia», nikker politimannen. «Og «Massilia» hvor De nå påny skal ta opphold vil seile litt lenger utover, — da kan De virkelig være beskyttet mot pøbelopptøyer!»

Hvem kan ha forrådt ham? — Hvorledes kunne i det hele tatt noen utforske hans hemmelighet? Dette grubler han over ombord i skibet.

«Har De hørt om Daladier?» spør den tidligere marineminister Campinchi, som vekker ham av hans tanker der han går opp og ned på dekket.

«Nei, hva er det med Daladier?» spør han interessert.

«Nå, «stuten fra Carpentras»

vilde påny lage storpolitikk», ler Campinchi, «og det har ikke kommet ham vel. Han forsøkte å få kontakt med general Auguste Nogués for å få ham med på et kupp — —»

«Og —?» spør Georges Mandel nervøst — —

«Generalen underrettet regjeringen i Bordeaux, hvorefter det straks kom beskjed om å anbringe Daladier og alle oss andre ombord igjen! Stuten har trøstet seg fort, han sitter nede i spisesalen med en flaske whisky! Men oss, min kjære, hva skal det bli av oss?»

Det spør Mandel i det hele tatt ikke om i øyeblikket, han er rasende over denne evige dilettant Daladier, som uten å ane det har forpurret hans planer og bragt ham ombord igjen. Dette tror han — men i virkeligheten har han selv bragt seg i denne situasjon. Sjefen for Agence Havas sa nemlig straks han hørte Mandels proklamasjon: Enten er mannen en forbryter eller en sinn syk. Han må iallfall uskadeliggjøres! Så ble Havas-sjefen ved telefonen til Mandel hadde forladt kontoret i Casablanca, og gav beskjed til kontordamen: «Send øyeblikkelig en annullering ut til alle aviser!» Selv underrettet han så regjeringen i Bordeaux. Derfra kom så omgående ordre om å anbringe

Det tyske blad «Volkswarte» setter under denne tegning: «Det fete svin delte de fredelig og broderlig — men om de ben som er tilovers slås de rasende».

hele banden av styrtede politikere ombord på «Massilia» igjen og der holde dem under streng bevoktning til det kom nye instruksjoner.

Engelskmennene kommer

25. juni 1940. Mens Georges Mandel denne aften tenker over sine mislykkede anslag ombord på «Massilia», svever det et stort vannfly over havnen i Rabat. Det er en britisk Sunderland. Piloten har tydeligvis landingsvanskeligheter. «Pokker også», sier han (det er en australsk flyverløytnant, som senere ortalte hele historien i «Times»). «Pokker ennå en gang! Jeg kan ikke komme ned, hele havnen er full av båter og det er ikke plass for oss noe sted. Banden synes ikke å ha forberedt noe som helst!»

De to passasjerer, den lille general Lord Gort med det plumpe hode og den også her snobbete elegante Duff Cooper, blir urolige. Hva er det da iveien, vil de vite hos annenpiloten. «Intet forberedt!» roper han til dem. Premierminister Churchills utsendinger ser på hverandre: intet forberedt til mottagelse? Det forstår de ikke.

Endelig klarer den australske pilot å ta seg ned ved utløpet av Bou Regreg. Det er en av disse farlige ørkenelver, som ofte er helt vanntom, men ett sted må man jo ned!

Og det går også virkelig uten uhell.

Men hvorledes skal man nå komme iland?

Å, der kommer jo en liten kystbåt med franske offiserer! En litt underlig mottagelse, tenker Churchills utsendinger, men dog en mottagelse.

Men båten med franske offiserer passerer tiltross for at engelskmennene vinker kraftig! Det ser ut som om de bare er luft for disse franskmenn — —

Men inne på land løper det en herre, en sivilist, eldre og satt, som sikkerlig ikke er vant til å løpe så fort. «Et øyeblikk, et øyeblikk» roper han på engelsk til herrene i flyet. «Jeg skal straks bringe saken i orden. Først og fremst mine herrer: hjertelig velkommen!»

Herren, som virkelig anstrenger seg for å finne noen som kan bringe engelskmennene iland, denne herre i lang flagrende tropekledning, som virker som en operettefigur, er Lord Dillon.

Han er kommet hit helt tilfeldig fra Algeriet, hvor man i noen uker har bodd for å kjøpe opp arabisk og maurisk kunst, og har tenkt seg å besøke museene i Rabat.

Dette forteller han enhver som vil høre på ham. I virkeligheten er Lord Dillon en av de utallige «eksperter» som den britiske re-

Forts. side 6

Lindemanns mordplan

Noen bemerkninger til Sir Charles Snows avsløringer av den britiske jurist F. J. P. Veale

Et klipp fra Tønsberg Blad for 25. april 1929

Vi omtalte for noen tid siden (i nr. 15) en interessant artikkel i det engelske blad «The Sunday Times» av Sir Charles Snow om Englands luftkrigsføring under siste verdenskrig. Vi har nå fra den britiske jurist F. J. P. Veale, forfatteren av den kjente bok «Advance to Barbarism», mottatt en uhyre interessant omtale av Sir Charles Snows nye opplysninger. Vi noterer med tilfredsset at Mr. Veale trekker de samme slutninger av Snows anførsler som Siegfried i FOLK OG LAND. Men dertil kommer han også inn på andre sider av problemet, bl. a.

hva grunnen kan ha vært til de umenneskelige og meningsløse terrorangrep mot tyske byer helt inn i krigens siste dage.

Før vi imidlertid gir ordet til Veale, har vi lyst til å sitere en uttalelse av den kloke og vid-synte Bernard Shaw, som jo også nyder alminnelig anseelse i de aller mest forstokkede og venstreradikale jøssingkretser. Kanskje disse Shaws uttalelser i en artikkel i DAGBLADETS ofte og hyppig påberopte «Manchester Guardian» 11. oktober 1939 kan være medvirkende til at forvirringens og historieforfalskningens

tåker letter: «To veier står nå åpne for Chamberlain (efter at Polen var nedkjempet av tyskerne): han kan enten bombardere Berlin — eller han kan forsøke å komme til en fredelig overenskomst. Det herr Chamberlain derfor nå må si fra klart, er om han fremdeles vil beskytte Berlin. Hvis ja, så vil følgene overtreffe selv de mest vanvittige engelske forestillinger. Hvis nei, så må vi gjøre slutt på krigen og bringe de gjensidig krav frem ved forhandlingsbordet, og det jo før jo heller».

England valgte det første alternativ, bombekrigen og det er om denne skjebnsvangre beslutning Mr. Veale her skriver:

Da bombekrigen mot den tyske sivilbefolkning ble åpnet 11. mai 1940, tok den engelske offentlighet uten motsigelse til etterretning at det herunder utelukkende dreiet seg om gjengjeldelsesforholdsregler mot bombardering av byer og landsbyer i Storbritannia — en påstand som åpenbart var uriktig.

Den britiske offentlighet holdt likevel fast ved denne mening til en liten bok i 1944 utløste et visst ubehag. Den het «Bombing Vindicated» og var forfattet av Mr. J. M. Spaight, «Principal Assistant Secretary» i luftfartsministeriet. I dette skrift avslørte den sakkyndige forfatter den kjensgjerning at det allerede i 1936 takket være «en lykkelig innskyttelse» i luftfartsministeriet var blitt avgjort at ved et vepnet sammenstøt med Tyskland måtte tyngdepunktet legges på bombekrig mot sivilbefolkningen. For denne spesialoppgave skulle utviklingen av og byggingen av fjernbombefly ha prioritet. Denne plan kom så 11. mai 1940 som følge av «en glimrende avgjørelse», som Mr. Spaight erklærte, til utførelse.

I offentlige kretser hadde man følelsen av at Mr. Spights plikt til hemmeligholdelse var blitt satt til side av hans patriotiske begeistring, men at den britiske offentlighet lot seg villig berolige gjennom en erklæring om at luftangrepene naturligvis bare var rettet mot militære mål, og hvis sivile derunder kom til skade, så var dette ene og alene et riktignok beklagelig, men uunngåelig uhell. Utvilsomt var av og til en bombe, som omhyggelig var blitt innsiktet mot et befestningsanlegg, en ammunisjonsfabrikk, falt på en skole, et sykehus, et barnehjem, men ulykkestilfeller av denne art forekom nå engang — selv den beste skytter treffer ikke alltid det svarte i blinken. En ting stod i allfall fast: påstanden om at man drev en terrorkrig mot den tyske sivilbefolkning var usannferdig.

Krigen gikk til ende og den britiske offentlige mening bevarte sin sinnsro. Man ti

Forts. side 6

«Lebensborn-filmen» og den tyske ungdom

Beretning om hendelser i Nürnberg fra en ung venn

Amerikansk «litteratur» av idag!

Vi har før nevnt, at selv om det ser bedrøvelig ut på mange måter i Adenauer-Tyskland, så avinner ikke ungdommen seg uten videre med Wirtschaftswunderet og løgner om den tyske fortid. I tilknytning til den meddelelse vi bragte for etpar numre siden om den tyske ungdoms flyveblad, som ble beslaglagt av politiet som farlig «nynazistisk» anslag, skriver en av våre unge tyske venner i Nürnberg (det er vel kanskje best ikke å nevne hans navn av hensyn til de nydemokratiske forfølgelser i dagens Tyskland) følgende nærmere detaljer om filmen **LEBENSBO**RN og ungdommens protest mot dette makkverk:

I Bundesrepublikkens områder kjører en for tiden på de største kinoer den av den beryktede Arthur Brauner produserte film **LEBENSBO**RN. I dette makkverk blir det hevdet at foreningen **LEBENSBO**RN var «en avlsanstalt for nordiske mennesker», altså på en måte et «stutteri», hvor man under mottoet «Gi der Führer et barn», dels under tvang førte velvoksne, blonde mennesker sammen. Filmen strutter av pornografiske og obscene forestillinger, og bare av denne grunn burde filmen som «jugendgefährdend» vært forbudt av myndighetene. (I denne forbindelse kan nevnes at en rekke bøker, blant an-

net av den tyske krigshelt oberst Rudel, er søkt beslaglagt som «jugendgefährdend».)

I virkeligheten var «Lebensborn e.V.» en av SS bekostet institusjon til oppdragelse og underhold av barn, samt drift av rekreasjons- og fødehjem. Denne kjensgjerning ble til og med slått fast av det internasjonale militærtribunal i Nürnberg.

Da nå i forrige uke dette makkverk ble satt opp på en av de største kinoer i Nürnberg, startet «Bund Heimat-treuer Jugend» (BHJ) straks en aksjon med flyveblad. For BHJ gjalt det foruten å gjenopprette den historiske sannhet også å beskytte den tyske kvinnes ære.

Da det er forbudt for ungdommen i Bayern å bære sin uniform, eller bedre sagt «Kluft», bar medlemmene av BHJ i Nürnberg på det vanlige daglige antrekk røde armbind med sort Odalsrune. (Sammenlign merket på det flyveblad vi har gjengitt tidligere). På grunn av flyvebladutdelernes korrekte oppførsel, fant det tallrike politien grunn til å gripe inn, men likevel ble ungdommen den følgende aften på foranledning av statsadvokaten fratatt armbindet av politiet med den begrunnelse at de var en uniformsdel. Formannen i BHJ, Hans Hübner, ble tatt i forvaring kortere tid, og det ble reist anklage mot ham.

Forts. side 7

Det gjaldt å treffe arbeiderkvartalene — —

— og mine helter kjemper om en trone! (Volkswarte)

LINDEMANN'S MORDPLAN

(Forts. fra side 5).

om dette ikke så helt hyggelige aniggende. Bøker som «Advance to Barbarism» (1948), som i vesentlig grad støttet seg på Mr. Spaights offentliggjørelse, ble hensynsløst boikottet av den britiske presse.

I året 1956 kom så «The Fight against Odds», 1. del av Royal Air Force's offisielle historie. Dette offisielle krigshistoriske verk bekrefter i alle enkeltheter det som den tale-trengte Mr. Spaight allerede hadde plapret ut med 12 år tidligere og føyet bare til den meddelelse at luftfartsministeriet allerede fra den dag da krigen brøt ut hadde satt regjeringen under uopphørlig press for å tiltvinge seg tillatelse til å åpne bombeterroren.

Ytterligere opplysninger var nå tydeligvis ikke å vente. Den fulle sannhet forble en omhyggelig vokter hemmelighet til «Sunday Times» 26. mars 1961 bragte en artikkel, som inneholdt utdrag av en bok som stod umiddelbart foran sin offentliggjørelse, og som utkom 6. april, av den britiske vitenskapsmann Sir Charles Snow.

Denne bok omhandlet en strid som var brutt ut ved krigens begynnelse mellom dr. H. T. Tizard, vitenskapsmannen som allerede i år før krigsutbruddet hadde oppfunnet radarsystemet til luftforsvaret av Storbritannia, og fysikeren dr. F.A. Lindemann, Churchills langvarige venn og vitenskapelige rådgiver (F. A. Lindemann, født 1886 i Baden-Baden, studerte fysikk i Berlin. For de tjenester han under annen verdenskrig ydet mot Tyskland ble han opphøyet til «Lord Cherwell». Han døde 3. juli 1957. I en nekrolog i «Times» het det: «Den overdrevne hensynsløshet som han åpenbarte i en meningsstrid gav foranledning til å tilskrive ham en viss hjertekulde»). Da Churchill 10. mai 1940 ble premierminister, erstattet han omgående dr. Tizard med dr. Lindemann som øverste vitenskapelige rådgiver for den britiske regjering.

Sir Charles Snow anstrengte seg nå i sin bok fremfor alt for å påvise at ved meningsforskjellen mellom de 2 vitenskapsmenn hadde dr. Tizard rett og dr. Lindemann urett. I denne hensikt måtte uten bihensyn sannheten avsløres med hensyn til et av de viktigste stridspunkter mellom de to.

Forfatteren bringer straks bekreftelsen på det som Spaight allerede for femten år siden hadde sagt: Mens kontinentalmaktene, som Tyskland og Sovjetsamveldet, bare anviste de tunge bombefly den taktiske oppgave på slagfeltet som et slags langtrekkende artilleri, satte britene

sitt håp til «den strategiske luftkrig», det vil si til luftangrep mot den fiendtlige sivilbefolkning. De utviklet allerede lenge før krigen flytyper for denne spesialoppgave.

Sir Charles Snow skriver så videre:

«Den strategiske luftkrig» var til å begynne med ikke gjennomtenkt. Det fantes bare noe slikt som en irrasjonell trosartikkel, som sa at her lå sannsynligvis vårt egentlig krigsavgjørende våpen. Lindemann klamret seg alltid med den for ham betegnende glød og intensitet til denne tro. — I begynnelsen av året 1942 var han bestemt på nå å virkelig gjøre sitt mål. På denne tid forela han — allerede som Lord Cherwell og regjeringsmedlem — kabinettet et memorandum om den strategiske bombing av Tyskland.

Dette skrift gav tallmessige opplysninger om virkningen av den britiske bombeoffensiv i de kommende 18 måneder. Bombeangrepene måtte, krevet han, fremfor alt rettes mot de tyske arbeiderkvarterer. Middelstandens bolighus stod for spredt, å angripe dem vilde være sløsing med bomber og fabrikker og militære mål var for vanskelige å erkjenne og treffe. — Memorandumet hevdet at ved en sammenfatning av alle krefter på produksjon og innsats av bombeflyavdelinger, måtte det være mulig å ødelegge 50 % av alle bolighus i alle større tyske byer, det vil si i byer med over 50.000 innbyggere.

Som allerede nevnt går Snows bok ut på å beskrive en strid mellom de to vitenskapsmenn fra Whitehall, og forfatteren bekymrer seg ikke i første rekke om den etiske side av dette redselsfulle forslag. Men likevel gir han uttrykk for sin forbauselse over den kjensgjerning at «veloppdragne og i alminnelighet godmodige mennesker som oss, som dog så ofte er bestemt av humane følelser» kunne overveie Lindemanns forslag uten å overveldes av gru. «Vil etterverdenen bebreide oss at vi prisgav vår menneskelighet?» spør han dystert. «Rett til et slikt spørsmål har den».

Lindemanns forslag støtte faktisk på heftig motstand, men bare fordi hans talloppgaver var upålitelige og hans vurderinger feilaktige. Sir Charles Snow slutter:

Det endelige resultat er kjent. Tizard hadde beregnet at Lindemanns vurdering om at man kunne ødelegge 50 % av de tyske bolighus var fem ganger for høyt anslått. Blanckett, som hadde prøvet Lindemanns tall uavhengig, holdt dem for seks ganger overdrevne. — De militære konstateringer («Bombing Survey») etter krigen viste at Lindemanns anslag til og

med var ti ganger så høye som de virkelige resultater.

Den forsinkede avsløring av Lindemann-planen leverer løsningen på en gåte som alltid har forurolet historikere som er interessert i luftkrigen mot Tyskland: Hvilken hensikt hadde masseangrepet på de gamle kvartaler i Dresden, som var overfylt med flyktninger, i de siste krigsmånedene? — Hvilken hensikt hadde den enda senere ødeleggelse av den til da uskadede Würzburg? — Hva ventet man seg av det militært meningsløse brandbombeangrep på den lille Rothenburg få uker før krigens slutt, hvorunder hundrevis av kvinner og barn måtte omkomme i luene i de trange, brennende gater?

Nå vet vi at disse merverdige heltegeringer skulle tjene til å virkelig gjøre Lindemanns ønskedrøm om den 50%-ige ødeleggelse av boligene.

Selv i vår tidsalder, som har måttet oppleve så meget grufullt, er tanken på den iskalde vitenskapelige beregning, at ved ødeleggelse av arbeiderkvarterene kunne man oppnå en større prosentats mord pr. tonn sprengstoff enn ved angrep på havebyer, særlig opprørende.

Kanskje er mange av den mening at Sir Charles Snows avsløringer er i høyeste grad utidsmessige, da det helst bør ties om slike avsløringer i den spenning vi lever. Andre vil i motsetning til det være av den mening at avsløringen kommer akkurat i rette tid under hensyntagen til prosessen mot Eichmann.

Det er uten videre lett å forstå hvorfor mange folk som i og for seg er helt likegyldige når det gjelder jødene og deres motstanderes anklager og motanklager, likevel ville være glad om Eichmann-skuespillet kunde overbevise verden om at «nazi»-grusomhetene mot jødene faktisk hadde nådd det gigantiske omfang som ville være utenkelig uten at hele det tyske folk kjente til det. Hvis verden endelig kom til denne overbevisning, så ville det være en stor propagandistisk fordel når det dreier seg om å godkjenne Polens annekasjon av Øst-Tyskland, ibefattet de gamle tyske byer Breslau, Stettin og Danzig.

I og for seg kan man ikke bringe dette landrov i overensstemmelse med de helliggjorte grunnsetninger i liberalismen og demokratiet. Man håper imidlertid å kunne redde sin selvrespekt gjennom erklæringen om at det tyske folk har forskjertset sin rett til å påberope seg disse sakrosante prinsipper gjennom denne enorme kollektivskyld. Den rammer den samlede nasjon, fordi den ved å tie har gjort seg medskyldig i en forbrytelse som er enestående i historien.

Avsløringene om Lindemann-planen er i denne situasjon av den største betydning, og det av to grunner.

For det første: Hvis man foreholder det tyske folk at det må ha hatt kjennskap til forbrytelser som — angivelig — ble begått i fjerne og utilgjengelige leire, og derved har pådratt seg en veldig kollektivskyld, så er det klart at en like stor kollektivskyld må ramme det engelske folk, fordi det ikke gjorde noen innsigelse mot Lindemanns mordplan. Når det gjaldt denne luftkrig, lå tingene klart i dagen — i sterk motsetning til det angivelige massebord i Auschwitz. Selv den dumeste kan ikke ha trodd på informasjonsministeriets eventyr, og slett ikke etter den naive Mr. Spaights bok!

Men avsløringen av sannheten ble dengang (1944) mottatt med fullstendig likegyldighet av den britiske offentlighet. Det reiste seg ikke engang røster som krevet innstilling av terrorangrepene, iallfall i de siste måneder av den allerede avgjorte krig — —.

Sir Charles Snows bok gir den tvingende nødvendige bakgrunn for Eichmannprosessen. De barn man hevder er omkommet i gasskamrene i Auschwitz er ikke de eneste ofre for menneskelig brutalitet: Allerede på forhånd ble titusener av barn drept, lemlestet eller berøvet synet under terrorangrepene på de tettbeboede arbeiderkvartaler i følge Lindemann-planen.

Tyskland har derfor ingen foranledning til å gjøre bot i søkk og aske for forgangne forbrytelser. Og skulle det likevel gjøre det, så måtte det være i et ganske tallrikt, og med de samme tegn på anger og ruelse utstyrt selskap! En passant bemerket, så måtte ikke blant skaren av angrenede synderinner jomfru Israel mangle, for hennes samvittighet burde være tungt nok belastet ved grusomhetene mot araberne, for eksempel blodbadet i Deir Yassin, som professor Toynbee nylig rettet oppmerksomheten mot.

For det annet: Hva anklagene mot Eichmann som individ angår, så burde man huske på den gamle grunnsetning, at et menneske bare kan dømmes hvis dets handlinger var i strid med tidens alminnelig anerkjente etiske begreper. Når man går ut fra den kjensgjerning at Lindemanns mordplan ble godtatt og utført av «temmelig godlynte mennesker», som — slik Sir Charles Snow sier — «ofte ble beveget av sterke humane følelser», da synes det som om bare én eneste grunnsetning virkelig har funnet alminnelig godkjennelse i vår tid: at enhver handling er rettfærdiggjort hvis tiden tjener et politisk formål.

F. J. P. Veale.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

gjering har sittende rundt omkring i verden, og et hemmelig telegram fra Foreign Office har meddelt ham at ved 18-tiden kunne en vente ankomsten av to befullmektigede for Churchill med flybåt fra England. Han skal bringe dem til deres hotell og snakke åpent med dem om alt av viktighet.

«Jeg ber Dem innstendig, mine herrer», sier Lord Dillon til to franske marineoffiserer, som stiger opp i en båt «om å hente de to herrer som nettopp er ankommet med flybåt. Det er høye gjester, som Deres regjering har innbudt».

Marineløytnantene tar seg også virkelig av passasjerene, som allerede har ventet over en halv time på å komme iland. Nå står de endelig på bredden og trykker Lord Dillon i hånden: informasjonsminister Duff Cooper og general Lord Gort.

Generalen — han foretar denne politiske reise i sivil — stammer fra en gammel aristokratfamilie, men det kan man ikke se på ham. Han er klumpet og firskaen, hans tykke, runde skalle er bare tynt besatt med rødlig hår. Hele mannen virker grov, og han skjeller og smeller også straks: disse fordømte franskmenn, som først trygler en om å komme, og så ikke bryr seg noe om en når en kommer.

Duff Cooper, heller ikke stor og litt korpulent, virker aristokratisk ved siden av denne Lord Gort. Han legger også stor vekt på sitt utseende. Ondsinne mennesker mener at man godt kan merke på herr Cooper at hans hustru, Lady Diana, lenge var skuespillerinne, for med håret omhyggelig skilt i midten og den lille snurrebart i det intetsigende ansikt, ser han ut som om han er laget istand av en teaterfrisør. Ellers sier hans politiske motstandere at ikke engang Gud i sin vrede har gjort ham til politiker. Bare Diana.

Dette er altså de to tillitsmenn som premierminister Churchill har sendt til Rabat for å forhandle med den franske eksminister Georges Mandel. Før de forlater havnområdet blir de stoppet nok engang, av en politimann som spør etter papirene deres. Ergerlig viser de fram sine diplomatpass. Han ser flyktig på dem, hilser militært og holder også bildøren åpen for dem.

Da havnepolitiet senere beretter dette i vaktstuen, griper hans foresatte en sersjant seg til hodet: «Men har du da ikke lest beskleden om å passe godt på alle engelske innreisende! Alle havneplasser, alle flyplasser er underrettet: ikke slippe inn noen engelskmann. Og så slipper du dem ganske rolig inn!»

Den stakkars politimann hadde virkelig ingen anelse om dette. Ved et tilfelle hadde han ikke hørt om instruksen. Men nå faller det ham noe inn: engelskmennene må være kommet med vannflyet, hvis landingsforsøk han

Nürnberg-prosessen - -

(Forts. fra s. 4)

Norge og Sverige som representanter, har vi mere å vinne enn å tape. (Selv denne gang lykkedes det ikke for Churchill å tvinge sine planer igjennom).

4. Ved personlig inngrep i Altmark-affæren 16. februar 1940 oppnådde imidlertid Churchill i annen form å iverksette en krenkelse av de norske territorialfarvann. Se detaljer herom side 443. Det vil i denne sammenheng erindres at den tyske note til Norge 3. sept. 1939 inneholder den klausul at Tyskland forbeholder seg frie hender i Norge i tilfelle av gjentagelse av en ny tolerert flagrant nøytralitetskrenkelse fra motpartens side.

Den 14. mars 1940 utkaster Churchill (i påvente av selve mineutleggingsplanens vedtagelse) tanken om å sende vedringsskip til norske farvann for å vedre tyske handelsskip. Side 601.

6. Da den stort anlagte landgangsoperasjon, planlagt til 20. mars, var blitt stanset av Finnlandsfreden, gikk endelig Chamberlain subsidiært inn for Churchills mineleggingsplan. Følgen herav var beslutningen, først på Supreme War Councils møte i London 28. mars, og etterpå i det britiske kabinets møte den 3. april. Og at det var tale om mer enn en ren mineleggingsoperasjon, opplyser Churchill side 457.

Som vår mineutlegning i norske farvann vil provosere tyskerne til gjengjeldelse, var det altså bestemt at en britisk brigade og en fransk kontingent skulle være sendt til Narvik, for å gjøre klar i inngangen og så rykke fram til den svenske grensefront. Andre avdelinger skulle bli ferde til hurtigst avsendelse til Stavanger og Trondheim, samt Bergen, med ordre til å forhindre at disse baser ble tatt av fienden. Disse opplysninger stemmer med hva vi tidligere kjenner fra den tyske hvitbok nr. 4 og 6, og ikke minst Minarts fremstilling i P. C. Vincennes I s. 189-91.

7. Churchills uttalelser vi-

også hadde fulgt interessert. Da må det være folk ombord, iallfall piloten. Altså drar sersjanten med noen politifolk til flybårens landingssted.

Men det er der ikke lenger. «Jeg sa til ham, at han måtte dra lenger ut», sier en havnemester, «for her hindrer han skibsfarten. Med mye bråk fikk jeg ham da også tilslutt til å gjøre det. Det er en ytterst bøllete fyr, denne piloten. Han har allerede yppet strid med folk iland og skjellsordene fløy frem og tilbake. Skal engelskmennene også bringe oss uro her i Afrika?»

(Neste gang: Et ubehagelig hotell).

ser at ihvertfall landgang i Narvik var bestemt definitivt. Dette stemmer også med Minarts opplysninger s. 190-91.

8. Churchill meddeler side 425 at ingen i England hadde noe kjennskap til hva der var passert i Berling mellom Quisling, Raeder og Hitler. Heller ikke forelå det opplysninger om tyske motforanstaltninger i de rapporter som ble mottatt 3. april 1940. Churchill forsøker da heller ikke å hevde at de alliertes aksjon, var å avverge noe tysk angrep eller at det var hjelp til oss under et sådant. Det var først da den tyske motaksjon forelå som et faktum at det ble tale om «hjelp» til oss. Når vi så erindrer hva som før er sitert av Churchills bok: «Vi har mere å vinne enn å tape ved et tysk angrep på Norge», med andre ord at krigsskueplassen var ønsket utvidet til Norge av de allierte, så kommer den hele hjelp i sin rette belysning.

9. På side 474 innrømmer Churchill at han 9. april var komplett overlistet. Den som erklærer seg «outwitted», overlistet, erkjenner imidlertid derved at også motstanderen har gjennomskuet hans planer og forstått å krysse dem i tide.

Etter dette må det være ørkesløst å bestride at den truende aksjon fra vestmakten var hovedfaktoren ved siden av den norske regjeringens politikk som førte oss i ulykken den 9. april.

Videre ser en med hvilket rent hjerte dommerne dømte i Nürnberg. Det er maktens rett, den seirendes dom over den tapende part, som blir presentert som ettertidens rett, men som ikke har noe med det gamle begrep rett å gjøre. Jeg har for skrevet om FN, Korea og forholdene der under krigen. Her ble det riktignok ikke nedsatt noen Nürnbergrett. Men så må det også betegnes som bare forløper til det store oppgjøret.

Laktager.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 - 44 49 94

Lebensbornfilmen - ?

(Forts. fra side 5).

Samtidig med flyvebladaksjonen, hvorunder det ble delt ut 22 000 flyveblad, ble det vist plakater med påskrifter: «Schluss mit der deutschen Selbstbesudelung!», «Deutsche wehrt Euch!», «Wo bleibt der Staatsanwalt?», «Dieser Film ist eine Lüge» og andre.. Disse plakater vakte straks mishag, fremfor alt hos kinoeieren. Denne lot ved hjelp av en tilkalt «Überfallskommando» plakaten innndra, men ved anordning av politipresidenten måtte de igjen frigis, da det ikke var mulig å finne noe rettslig grunnlag. Neste dag mente en imidlertid å ha funnet en utvei til forbud under henvisning til trafikkhindringer. BHJ bestemte seg så for neste dag å anbringe plakaten i en åpen bil som kjørte forbi kinolokalet.

Allerede første gang grep politiet inn, og utrolig nok akkurat foran kinolokalet. Bilen ble omringet av politiet og det kom til et stort oppløp med talekor som erklærte «Wir wollen keine rote Polizei!» — «Vi vil ikke ha noe røde politi!» — og lignende. Suksessen var dermed sikret, offentligheten var nå for alvor blitt oppmerksom! Fjerde og siste dag var politiet endelig kommet til den oppfatning at det ikke lovlig kunne gripe inn mot plakataksjonen, og så stillet de unge menn seg på ny opp med sine plakater foran kinoen

Resultatet av denne BHJ-demonstrasjon var meget gledelig: Filmen måtte tas av repertoiret etter få dages forløp. Til den siste forestilling var det bare møtt frem 6 tilskuere. En hadde regnet med at filmen skulle gå minst tre uker. Meget gledelig var også Nürnberg-befolkningens reaksjon. Størsteparten viste seg lykkelige over at det fremdeles fantes noen, særlig ungdom, som ville verge seg mot slik smuss. Også et stort antall unge søkte under henvisning til flyvebladaksjonen om opptagelse i BHJ.

I München ble, som tidligere nevnt i FOLK OG LAND en lignende aksjon stoppet av politiet, som bselagla flyvebladene under en ulovlig husundersøkelse hos et kv. medlem av BHJ. Dessverre var politiets ulovlige aksjon vellykket for såvidt som den klage som er innlevert ikke vil bli behandlet før filmen er ferdigspillet.

Ellers har forfatteren Kurt Ziesel hos statsadvokaten i München anmeldt forfatteren av filmmanuskriptet Will Berthold, produsenten Brauner m.fl., men han får vite at München har ikke noe med dette å gjøre, han må vende seg til Berlin!

F. D.

Averter i «Folk og Land»

Undtagelsestilstanden 1941

(Forts. fra s. 2).

bodd så mange år utenfor Norge at han ikke var videre fortrolig med norsk mentalitet lenger, og han var heller ikke alltid den sindige og likevektige mann, som kunde bety en motvekt mot de tyskere, som i denne situasjon anså hard vold nødvendig. Imidlertid vil en kritikk som denne bli av mer personlig karakter, det var i de år ingen adgang til noen dokumentasjon som kunde belyse hans holdning. Og heller ikke senere synes dette å ha vært mulig.

Hva jeg her har villet understreke, er da også først og fremst det forhold, at beslutningene under disse blodige dagene helt og holdent lå i tyskernes hender og overensstemmende med den praksis, som var gjeldende i de dagene og i slike situasjoner, utgikk den egentlige ordre fra Berlin, rimeligvis fra Himmler selv, mens den eksekutive makt i Norge lå i hendene på ganske få menn, i dette tilfelle hos Heydrich og Terboven, med der Befehlshaber der Polizei General Rediess som nærmeste verktøy.

*

Så som motstandsfronten i Norge vendte seg langt mer mot NS og de egne landsmenn, enn mot tyskerne, som sannelig ikke behøvde bekymre seg særlig alvorlig om denne fronten, så lå det i sakens natur, at det ble Quisling og NS som fikk ansvaret for de blodige septemberdagene i vide kretser av folket. Den tyske okkupasjonsmakten var dyktig til å la de menn, som okkupasjonsmakten kunde og måtte benytte seg av, fremstå som de ansvarlige. På så sett ble ikke bare Quisling «der Blitzableiter», men hver på sin post ble alle de, som innen administrasjon, organisasjoner eller næringsliv anså at et samarbeide med okkupanten var en nødvendighet, ansvarlige for upopulære tyske handlinger innenfor sitt begrensede område. Landsorganisasjonens formann Elias Volan, som tyskerne fjernet under undtagelsestilstanden, la i 1945 frem en «beretning 1940». Den var typisk for denne misoppfatning av det faktiske ansvarsforholdet. Med like stor sikkerhet som mangel på innsikt og begripelse av de forhold som førte til inngrepene i Landsorganisasjonen, tildelte han Haakon Meyer og «hans gruppe» ansvaret for dem. Hans uvettige påstander førte også til at Meyer vinteren 1945/46 ble siktet for andel i mord på Viggo Hansteen! — en siktelse som medførte omfattende,

men naturligvis resultatløse undersøkelser.

Ikke heller Hagelin, som den eneste nordmann tyskerne i de dagene søkte råd hos, hadde forøvrig makt eller innflytelse til å bestemme en eneste av deres handlinger.

Og hadde vi ikke lært det før, så lærte vi i de dagene hvor lite den tyske okkupasjonsmakt i en vanskelig situasjon tok hensyn også til de nordmenn, der som Vidkun Quisling hadde stillet seg på deres side og var rede til å dele ansvaret med dem. Standrettene, henrettelsene og de lange fengselsdommene gjorde et voldsomt inntrykk, ikke bare utenfor, men i høy grad også innenfor NS.

Samarbeidet, som man hadde vært rede til, stivnet, den gjensidige mistillit og forsiktighet vokste. Man forsto, at selv en lettsindig sleivet bemerkning kunde bety fare, man ble forsiktigere med hva man sa i omgang. Denne utvikling meldte seg tildels også innenfor NS, for det var naturlig, at disse begivenhetsrike dagene også der skapte en splittelse. Ytterliggende elementer betraktet tildels det som var skjedd, som et nødvendig ledd i kampen mot kommunismen, og fant det til en viss grad iorden. Selv sagt var det dem som lå under for den stadige tyske propaganda i hvilken alle mennesker i Sovjetsamveldet var «Untermenschen» og østfolkene i det hele pariafolk. Det har senere med all styrke vært påvist, hvor overordentlig uheldig for Tyskland og tyskerne selv denne ånd innen administrasjon, presse og radio var, og hvor dyrt den kom til å hevne seg. Men det var ikke til å undgå, at der innenfor NS fantes dem, som tilegnet seg denne oppfatning. Det kunde overhodet ikke undgås, at situasjonen etter undtagelsestilstanden skapte indre uro i partiet. Også i dets ledelse, blant dets statsråder. Som partiets fører vendte Vidkun Quisling seg i et brev direkte til Hitler, kritiserte og beklaget at han ikke på forhånd var blitt underrettet om det som var igjære og ikke var tatt med på råd, så han hadde hatt mulighet for å bidra til en lykkeligere løsning. Så langt fra å nærme partene til hverandre i samarbeide, kom således de blodige septemberdagene til å markere det tidspunkt, da samarbeidet ble vanskeligere og den gjensidige tro og tillit i høy grad svekket. På samme tid ga den også den som kjente det som foregikk bak kulisserne, at klart bilde av forholdet mellom de to ledende menn, Quisling og Terboven.

Storbritannia på avgrunnens rand - -

(Forts. fra side 1)

helt inn på livet på samme måte som i Amerika.

Også dette Englands negerproblem er et produkt av den krig som England startet og «vant». Imperiet gikk under med dunder og brak, og opp av ruinene steg den vanskapning som heter Commonwealth, det store bedrag som skal få britene til å glemme skylden til de «statsmenn» som ødet verdensriket. Og i Commonwealth-politikkens spor har fulgt den uhemmede innvandring av svarte, vesentlig fra Vest-India, til det England som kan by dem sosialforsorg, større forhold og naturligvis hvite kvinner.

Hvorledes det er i England idag forteller denne beretning, som vi henter fra det engelske blad COMBAT, organ for THE BRITISH NATIONAL PARTY:

«Til larmen av stamme-krigshyl, holdt afrikanerne hverandre i armene og svinget frem og tilbake i en ryt-misk dans da taleren spilte på deres følelser og pisket opp deres raseri mot hvite folk som bor i Afrika. Denne scene er ikke hentet fra Kongo, Rhodesia eller Sør-Afrika, men fra Trafalgar Square i hjertet av London bare for noen uker siden. Biologisk, om ikke åndelig sett, var taleren en hvit mann: Fenner Brockway, et «britisk» parlamentsmedlem. Møtet var arrangert i fellesskap av den ekstreme vensterradikale bevegelse FOR COLONIAL FREEDOM, åpne agitatorer for kommunismen, og Depty High Commissioner i London for Ghana, Mr. Kwesi Armah. Hensikten med møtet var å slutte opp om Moskvalinjen i forbindelse med Lumumbas død — den mann som var ansvarlig for volltekt og mord mord på hvite kvinner og barn i Kongo.

Det som så fulgte var egnet til å åpne øynene på mange i Storbritannia. Ved møtets avslutning ble 3.000 av den magerasede mobb ledet av de kommunistiske organisatorer satt i marsj til den belgiske ambassade. Scenene utenfor ambassaden da forbipasserende ble puffet ut i rennestenen og britisk politi slått bevisstløse, ble beskrevet — skjønt ikke helt ut — slik i den nasjonale presse neste morgen:

«Idet den brukte gjerdestaur som våpen, slo mobben løs på politiet tilfots, dro det ridende politi ned fra hestene, sparket politiet som lå på fortauet, kastet stener, jordklumper og brennende tøystykker og papir for å få hestene til å løpe løpsk».

SLIK LØD DAILY MAIL'S beretning om kampen i Eaton Square.

Det som hendte denne søndag er en advarsel. En advarsel som først ble gitt av British National Party under

dets møte i Trafalgar Square for et år siden og nå er blitt en realitet. Dette er et av resultatene av å slå Storbritannias dører på vidt gap for farvet immigrasjon og visse såkalte Commonwealth-studenter, som leverer støttropper for den kommunistiske front, som arbeider for å overta dette land. Selv venstreflydemonstrasjoner som ikke har noe med Afrika å gjøre, så som antiatombombemøter og protester mot amerikanske baser, omfatter et stadig stigende antall av afrikanske, asiatiske, kypriotiske og vestindiske demonstrasjoner».

Og bladet fortsetter med en beretning om forstaden Stepney:

«Det har tatt fem år for L.C.C. og den nasjonale presse å la nasjonen få vite hva som foregår i Stepney, East London — bare en mil borte fra den summende City of London. I dette tidsrum har Stepney degenert fra et fattig arbeiderdistrikt til en stinkende kloakk som er et Mekka for hver svart «pimp» og narkotikaslave som stiger iland fra immigrantskipet, og for hver hvit gatepike som kan hike seg vei til London fra alle kanter av Storbritannia.

I disse fem år har en ikke hørt noe fra Stepney's arbeidspartirepresentant W. J. Edwards eller fra LCC. Det har vært overlatt til British National Party's talere ved de regulære søndagsmøter nær Bethnal Green å blottlegge denne flekk på East Londons ansikt. Mere enn én innbygger i Stepney har sagt til oss at «autoritetene» har lukket øynene til for kjellerbordellene og narkotikaklubbene slik at East Londons laster kunne konsentreres i dette ene område.

Imidlertid har den siste LCC debatt — hvor man omhyggelig unngikk å nevne ondets årsak, den farvede immigrasjon — bragt de kvalmende forhold frem for publikum.

Selv vi som har pekt på hva som foregikk i Stepney ble sjokkert over å lese Beverley Nichol's avsløringer i SUNDAY DISPATCH 5 mars 1961. Etter å ha sammenlignet skitten og elendigheten i visse gater i Stepney med de mest tvilsomme smug i Calcutta, siterer Beverley Nichol's så soknepresten i St. Paul's, Dock Street, the Rev. Joseph Williamson, som sier:

«Klokken 7 en aften traff jeg på en flokk av mine egne skolebarn, stående i Ensign Street sammen med en hel del farvede voksne. De så på en farvet mann som hadde seksuell omgang med en hvit pike».

The Reverend Williamson tilføyet så:

«Jeg kunne forestille Dem for folk som var vitne til tre

MYE TIL STAS

12 tyske kadetter ble som de eneste utenlandske gjester innbudt til nyttårsballet ved den franske krigsskole Saint-Cyr. Denne innbydelse, som er den første personell tilhørende Bundeswehr har motatt, har vakt stor oppmerksomhet i NATO-kretser, heter det i meldingen. Og det kan man jo forstå når man kjenner innstillingen i de tilbake-liggende land Norge og Danmark. Der sier man som kjent: bedre rød enn reddet av Tyskland.

RUSSISKE TROPEDIVISJONER

Det er kjent nå at Stalin under sine «forhandlinger» med de vestallierte også gjorde krav på å få overta de tidligere italienske kolonier og at bare andre politiske hensyn gjorde at han ikke også fikk dette ønske oppfylt. Men tanken på kolonial innsats hos denne «antikolonistiske» stormakt, som har underlagt seg den halve verden snart, er tydeligvis ikke død med Stalin. Det meldes iallfall nå at seks sovjetiske divisjoner hver på 8.000 mann skal utdannes for tropetjeneste «i de varme soner av Sovjetsamveldet». Som en kuriositet kan nevnes at utdannelsen av disse spesialenheter skal skje i drivhus!

menn som hadde homoseksuell omgang midt i Wellclose Square. De drakk og svor under orgien».

«Jeg kunne vise Dem piker som skrek og sloss om pengene, piker som hadde omgang med mann etter mann midt på gaten, piker som ble slått ned av menn, tråkket ned legemlig og sparket i rennestenen».

Beverley Nichols har så mot nok til å si:

«Dette er et sort problem. Det er et sort problem i mere enn én henseende.

Det er sort, fordi hele den skitne floke i dette soplekasedrama avslører skikkelsen av den sorte mann, av de titusener av farvede menn fra hele Commonwealth som har flokket seg sammen under velferdsstatens ly».

Hva kan vi føye til denne modige dom? spør COMBAT. Og svarer: «Lite, unntatt at det er andre Stepneys skjult i skyggen av våre byer overalt hvor våre politikere har ladet den farvede verdens avskum slå seg ned, klar til å spre seg som en kreftsvulst over hele Storbritannia.

Og at gruppen av skolebarn som så på den motbydelige scene godt kunne ha omfattet også dine barn».

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

GRINIKLUBBEN

Den berømmelige Griniklubben har som kjent vært ute i hardt vær. Arnulf Øverland beskyldte den for direkte å være en kommunistisk organisasjon, og også fra andre hold har den vært utsatt for sterke angrep. Klubbens formann F. Leqvamb meddeler i den anledning i avisene endel interessante tall. Han forteller at «møtet på Stortorvet den 8. mai ble vedtatt på vårt medlemsmøte den 3/5-61 med 23 mot 5 stemmer, mens noen få undlot å stemme». Han synes formodentlig selv at stemmetallene fra dette lille sangforeningsmøte virker noe komiske i storpolitisk målestokk og tilføyer derfor at «Griniklubben har idag 490 medlemmer». Ialt var det ca. 19.000 fanger som passerte Grini i okkupasjonstiden. En kan gjøre seg mange interessante refleksjoner omkring alle disse tall.

KOMMUNISMEN OG USA

Hvis noen våger å peke på den uhyggelige kommunistiske infiltrasjon helt opp i de høyeste stillinger i USA, fortrinnsvis da i utenriksdepartementet, kaster hele den vensterradikale presse seg — forøvrig lydig fulgt av den type «konservative aviser» som her hjemme er representert av bl. AFTENPOSTEN — over disse nye «McCarthy'er». Det har som kjent lyktes kommunistene og deres borgerlige åndssvakefeller å gjøre kommunismens motstandere om til forbrytere, kjeltringer, landsforrædere og drukkenbolter m.v. I USA gjelder det bl. a. McCarthy, som døde under mystiske omstendigheter, og her hjemme gjelder det bl. a. Quisling, som man åpenlyst tok livet av. Forleden måtte imidlertid selveste AFTENPOSTEN i et telegram fra Washington meddele at kommunistfaren ikke bare spøkte i McCarthy's hjerne. Det er sjefen for det amerikanske statspoliti FBI, Hoover som nå hevder at de kommunistiske land har en hær på over 300.000 spioner spredt over verden. «Mange av spionene i USA er knyttet til ambassader og konsulater». Men hva med USA's egne ambassader og konsulater, og hva med selveste det amerikanske utenriksdepartement? Er det ikke så at kommunistympatisører der over en virksomhet som er mange ganger farligere enn de åpne spioners?

RASEBEVISSTHET?

En kan tenke seg hva som vilde skje i den dertil innrettede presse hvis det i Norge eller Tyskland skulde dukke opp en annonse om en ekte-skapskandidat som ønsker seg «en fullarisk pike». Men ingen sier et ord når man for

eksempel i «Allgemeine Wochenszeitung der Juden in Deutschland» finner en annonse om «Volljüdisches Mädchen zur Ehe gesucht». Selv det DAGBLADET som er så påpasselig når det gjelder rasehovmod og nynazisme i Tyskland tier pussig nok til dette.

SYNSPUNKT TIL OVERVEIELSE

En av de dagbladske helter ute i den angelsaksiske verden, Nobelpristageren Bertrand Russell er som kjent en fremtredende antiatommann, men faller kanskje ikke helt i bladets smak når han nylig lot seg henrive til følgende uttalelse: «Vi kalte i sin tid Hitler ond fordi han drepte jødene. Men Kennedy og McMillan er langt mere onde enn Hitler. De er grusomme. De er avskyelige. De er de ondeste mennesker, der noensinne har levet i menneskets historie, og det er vår plikt å gjøre alt hva vi kan mot dem». Den gode Krustsjov har som kjent ingen atombomber og vil sikkert applaudere denne uttalelse. Men har ikke Russell glemt Roosevelt og Truman, som forberedte og kastet den første atombombe? Churchill, som blant uhyre meget annet slapp løs fosforbombekrigen mot de tyske arbeiderkvartaler? Og Stalin, som — — —?

PERSISK HITLER?

Den meget fotograferte og feterte annengenerasjons kongelige keiser av Iran, som alle de norske aviser er så overveldet av, viste seg som den reneste Hitler i sin hilsningstale til det norske folk. «I egenskap av medlemmer av den store ariske folkefamilie, står vi hverandre nær i idealer og mål, sa han. Vi for vår part gir gjerne avkall både på slektskapet og de idealer keiserens korrupte enevoldsstyre står for. Men tydeligvis ikke så for Arbeiderpartiets trauste nydemokrater.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5. Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land